

DÖBRENTAI KORNÉL

Tavaszi

*Toporzékoló fákról szakad a hab.
Nőstény tömeg nyüszít a tavasz
ágyúcsövén, orrán, száján dől a barka.*

*Apám homloka hideg szirmokon
suhanó szánkó, röpítem, a patkóm
kettétört glória, főséges távlat
az ostorom, bögölyből rajta a bog.*

*Orgonavirágot ordít a táj, állkapcsa:
ég és föld összecsatlan, bezár.
A gondolat hossza: margarétákból Szibéria.*

*Lábak sortüze ropog, díszmenet szántotta
hátamon visitva nő a búza.*

Bakancs delel a tulipánok szívében.

Nyár

Van Gogh emlékére

*Fejemben leüldözik a Nap, Rachel.
Húsodba ojtott rózsakútban delel
ragyogásom, az istenfellel mégis
rámterül. Sötét bölcső a tested
Rachel, nem hordja csordultig
holddal sem a tej, sem a vér.
Telesírja fekete görönggyel
a gyermek. Fejemben álomtalan
vasgolyó a Nap, ágyúk költenék
ki hajnalát Rachel. A korom
szavannáin elolvadnak a lovak*

ólomtrappban. Homlokom mögött
lépked egy folyó, szívében
időtlen hajóroncs ez az éj.

Agyamat hallgatózzák odakint.

Éjszakába kigördített koponyám
aranykohó. Bimbók elsüllyedt
termeiben fölszikkázik méhéből
az isten. Kupolám széttörik
a borotva szomjat oltó pillanatában —

Kinötte fejemet a napraforgó.

Kofakötények elhatalmasodó
kék derűjében vacog a tér.

Nyakam csobog a kertek alatt.

KALÁSZ MÁRTON

Játszma

Irigység

Az alvajáró tart — hazafelé.
Az éber ágyon ül s töprenkedik.
Akár egy játszma; ez innen, ez itt.
Mégis: akkor hogyan véhettem el?

E diót irigylem; nem fél
fölbontják, s belenéz
majd elcsigázott, kíváncsi
szem, elhül a kés

Kint surran téli, márciusi szél.
A holdat alulról megkerüli.
Nagy út az érésig, romlásodig.
A fény dagály-ábrándja sem közel.

s dúlt, acsargó rögeszme
elme árkeinál
törve-zúzva, úgy sejtve: valóban
rád talál.

Szamár versek

1

Mégis: ritkán mondok olyat,
hogy nem voltam elég szerencsés.
Levittünk két kölyköt a térre,
kihallgattuk éveken át
csínnal a vékony mindenség nesztét.